

İSTANBUL 13. AGIR CEZA MAHKEMESİ'NE

KONU: ESAS HAKKINDA SAVUNMAMDIR DOSYA : 2017/112

SAVUNMA YAPAN : İBRAHİM KARAYEĞEN

Sayın Başkan, değerli mahkeme heyeti,

Ben, 15 Temmuz darbe girişiminden 4 gün sonra gözaltına alındım, iddianame 9,5 ay sonra kabul edildi. İlk kez bir mahkemenin karşısına ise gözaltına alındıktan 4 ay sonra çıktım. 23 aydır da cezaevinde tutuklu bulunuyorum.

İddianame, kamuoyuna terör örgütünün medya yapılanması diye sunuldu.

Anayasayı ihlal ve darbe suçunu işlediğim iddia edilerek hakkımda 3 kez ağırlaştırılmış müebbet ve 15 yıla kadar hapis cezası talep edildi.

Somut hiçbir delil ortaya konmadan, Meclis'i bombalayan pilotla veya halkın üzerine ateş açan bir askerle aynı cezanın istenmesi akıl alır gibi değildi.

Savcının mütalaasına cevap vermeden önce o mütalaanın dayandığı temel olan iddianame ile ilgili gerçekleri açıklamak istiyorum.

Sayın Mahkeme heyeti,

İddianame, hukuki bir metin olmak zorundadır. Bu iddianame ceffel kalem yazılmıştır. Savcı hiçbir kanıt göstermeden beni darbeci ve terörist yapmıştır.

Kanıtızsız bir iddianameye hukuk denemez, dense dense yalan ve iftira denir.

Bir iddianame, güncel algıları değil evrensel hukuk kurallarını yansıtmak zorundadır. Siyasi mülahazalar ve konjonktürel gelişmelere göre değil kaya gibi sağlam, maddi gerçeklerin üzerine bina edilmelidir.

Örneğin, bir iktidar, muhaliflerini düşman, hain, darbeci, terörist görebilir. Savcı, bu tartışmalardan etkilenip iktidarın tarzı siyasetine uygun bir iddianame ortaya koyamaz. Koyarsa hukuka ve mesleğine ihanet etmiş olur. Savcı, üstünlerin hukukunu değil, hukukun üstünlüğünü gözetmekle yükümlüdür.

İddianamede zikredilen haber, yazı ve konuşmalar bu ülkede herkesin gözü önünde söylendi, yazıldı. Bir suç var idiyse neden savcılar zamanında harekete geçmedi? Zaman aşımına uğramış haberlerden dolayı yargılanmak hukuka ve yasalara uygun mu?

Gazetede yayımlanan haber ve yazılar için zaman aşımı 6 aydır. Basın savcısı bu süre içinde dava açmazsa o haber ve yazılar arşive kaldırılır.

İddianamede gazetecilik faaliyetleri suç gibi gösterilmiştir. Savcı, sanıklar için ayrı ayrı hukuki değerlendirmeler ve suçlamalar yapması gerekirken bütün sanıkları aynı torbaya doldurmuştur. Bu, suçun şahsiliği ilkesine aykırıdır.

Beni darbeye suçlayabilmeniz için ya suçüstü yapmanız ya da darbed çeteye

talimat verdiğimi kanıtlamanız gerekirdi. Böyle bir delil dosyada yoktur. Afaki ve altı boş iddialarla hakkımda müebbet hapis istenmiş olması bu iddianarneyi hukuki kılmıyor.

Elinizdeki tek delil, cemaatin yayın organı olduğu iddia edilen ve darbe girişiminden 4,5 ay önce kayyıma devredilen, 15 Temmuzdan sonra da Kanun Hükümünde Kararname ile kapatılan Zaman gazetesinde çalışmış olmam. Savcı, alıştığım gazetenin 28 şubat darbesine destek verdiğini iddia etmektedir. Bunu söylerken hiçbir delil getirmiyor. Çünkü doğru değil. Zira, bu gazete, o dönemde, asker tarafından dışlanan ilk kurum olmuştur. Bunun tanığı olan birisiyim.

28 şubat darbesinden sonra Genelkurmay, Zaman gazetesine ‘akreditasyon’ şartı getirmiştir. TSK’nın hiçbir brifingine, basın aeklamalarına, gezilerine ve karargahıara gazetenin temsilcileri ve muhabirieri alınmamıştır.

Bu mselceldir. Onlarca defa habere konu olmuştur. Yıllarca süren bu ambargo, Ak Parti iktidarında bile devam etmiştir.

Bir rnek vereyim; merhum Muhsin Yazıcıoğlu’nun helikopter kazasını takip amacıyla olay yerine giden muhabir arkadaşımız, meslektaşlarını taşıyan askeri helikoptere bu yüzden alınmamış, karlı soğuk bir havada, dağda kendi haline bırakılmıştır.

İddianamenin 26. sayfasında, gazetenin hkmete profesyonelce imalı, şifreli ya da üstü kapalı hakaretler yağdırdığını iddia ediyor sayın savcı. “st kapalı hakaret” nedir? st kapalıysa nasıl hakaret olur?

Yine aynı sayfada, “grnrde normal bir eleştiri gibi görünen düşünceler” şeklindeki ifadesiyle eleştirileri de suç kapsamına alıyor.

Kapalı, rtl, imalı, mecazlı, ironili yazılardan nasıl kesin hüküm çıkarılabilir? Bir insanı suçlarken kesin, net bilgiler edinilmesi gerekmez mi? Bir şüphe varsa bundan sanık yararlanmaz mı?

İddianamenin 30. sayfasında savcı, gazetenin, hükümetin dersaneleri kaldırmaya yönelik kararlılığı karşısında üslubunu sertleştirerek ve basın özgürlüğünün sınırını aşacak şekilde hakaret ve saldırılar yönelttiği, komplo ve kumpastarla hkmeti devirmeyi hedeflediğini iddia etmiştir.

Bunlar çok ciddi iddialardır. Ancak gazeteye ve gazete yöneticilerine bu iddialarla ilgili dava açılmamıştır. Yani basın savcısı iddia makamıyla aynı fikirde olmamıştır. Haber ve yazılarda suç unsuru bulmamıştır.

İddianamenin 37. sayfasında 17-25 aralık operasyonlarından sonra çıkan haber ve köşe yazıları sıralandıktan sonra, “algı oluşturmaya çalışmışlardır” deniliyor.

Bu gazeteciliğe sorunlu bir bakıştır. “Algı oluşturmaya çalışmak” diye suç icat edersek bütün haberler suç kapsamına girer. Her haber bir algı oluşturur neticede. İddianamenin 62. sayfasındaki suçlama daha vahimdir. Savcı şöyle diyor:

“Görünürde suç unsuruna rastlanılmayan yazılarında dahi basın ve ifade özgürlüğünün sınırlarını aşarak devlet yetkililerinin ve kurumlarının haklarını ihlal niteliğinde ifadeler kullandıkları...”

Savcı, “görünürde suç unsuruna rastlanmayan yazılarda dahi” suç unsurlarının bulunduğunu hiç duraksamadan, hiç endişelenmeden, hiçbir mesleki utanca kapılmadan yazabilmiştir.

Bu cümle, yaşadığımız dönemin ruhunu ve hukuk anlayışını utanç verici derecede berrak bir şekilde ortaya koymuştur.

Savcı, “görünmeyen suç” icad eden belki de ilk savcıdır yeryüzünde.

Biz böylesine sürrealist bir utanmazlığa karşı burada hayatımızı savunmaya çalışıyoruz. Aslında böyle birinin savcılık yapabildiği bir düzende artık hayattan bahsedebilir miyiz ondan da emin değilim.

Savcının görevi, görünür bir suç, görünür kanıtlarla ortaya koymaktır.

“Görünmeyen suç” adil mahkemelerin değil ancak engizisyoncuların başvurabileceği vicdan dışı bir kavramdır.

Yine 62. sayfada, “tek başına suç unsuru belirlenememekle birlikte örgütsel hedef ve amacı tamamlayan yazılarla” deniyor.

Yani, haber ve yazılar tek başına suç unsuru taşıyor. Ama savcı bu yazıları örgüte kendince bir şekilde bağlamış. Örgütün bu yazılarda hedefini tamamladığı sonucuna varmış. Yine varsayım, tahmin ve kanaatten söz ediyoruz. Yani somut bir suç yok haber ve yazılarda.

Türkiye ve dünya kamuoyuna mal olmuş 17/25 aralık operasyonları, MiT Tırlarının aranması, Dışişleri Bakanlığı’nın dinlenmesi ve MiT Müsteşarının ifadeye çağırılması olaylarını haberleştirmeyen medya kurumu yoktur.

Yakın siyasi tarihin önemli vakalarını haber yapmak bir gazetenin görevidir.

Bunları darbe veya teröre zemin hazırlamak gibi görmek niyet okumaktır.

Hukuk niyet okumaz.

Bu bakış açısıyla hiçbir haber yapılamaz, basın özgürlüğü ve halkın haber alma hakkı yerle yeksan olur.

Haber ve yazılar elbette eleştirilebilir. Ama bu savcının görevi değildir;

okuyucuların, basın meslek kuruluşlarının ve iletişim uzmanlarının işidir.

Burada Anayasa Mahkemesi’nin yakın tarihli örnek bir kararını size göstereceğim.

Haber 1 Mayıs 2018 tarihinde Birgün gazetesinde yer aldı.

“Amirallere suikast davası” sanıklarından Mehmet Orhan Yücel, bir gazetede çıkan haberler nedeniyle kişilik haklarının zedelendiği iddiasıyla dava açıyor. Yerel mahkeme, 10 bin lira tazminata hükmediyor. Dosya Yargıtay’a gidiyor.

Yargıtay, yazının gerçek ve güncel bir konuya ilişkin olması nedeniyle

yayımlanmasında kamu yararı bulunduğu ve kişilik haklarına saldırı

oluşturabilecek bir yoruma da yer verilmediği gerekçesiyle kararı bozuyor.

Bunun üzerine Yücel, Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuruda bulunuyor. Yüksek Mahkeme, haberin hukuka uygun olduğuna karar veriyor, başvuruyu reddediyor. Anayasa Mahkemesi gerekçesinde şöyle diyor:

“Anayasa Mahkemesi veya derece mahkemeleri, gazetecilik mesleğinin nasıl yapılması gerektiğini ve gazetecilerin haber verme tekniğini belirleyemezler. Zira bir düşüncenin en iyi hangi üslup ve biçimle aktarılacağına bizzat düşüncüyü dile getirenler karar verebilir. Bu bağlamda Anayasa'nın 26. Maddesinin sadece ifade edilen haber ve fikirleri içeriğini değil aynı zamanda bunların nakledilme biçimlerini de koruduğu hatırlanmalıdır.”

Anayasa Mahkemesi diyor ki, mahkemeler, gazetecilik mesleğinin nasıl yapılması gerektiğini ve gazetecilerin haber verme tekniğini belirleyemezler, bir düşüncenin hangi üslup ve biçimde aktarılacağına gazeteler kendileri karar verir .

Sayın Başkan,

Şimdi mütalaaya gelmek istiyorum : Savcılık makamı, mütaalasında hakkımda istenen 3 ağırlaştırılmış müebbet hapis talebini 1'e düşürdü. Anayasayı ihlal suçunu işlediğimi belirtti. Ayrıca terör örgütü üyesi olarak da cezalandırılmamı istedi.

Mütalaadan 20 gün sonra ise iddia makamı ek bir mütalaada bulundu. Bu defa Anayasayı ihlal suçunun oluşmadığını belirterek ağırlaştırılmış müebbet hapis talebinden vazgeçti. Ayrıca, “Sanığın eylemlerinin kül halinde silahlı terör örgütü yöneticiliği kapsamında kaldığı anlaşıldığından” diyerek terör örgütü yöneticiliğinden cezalandırılmamı istedi.

Sayın savcının darbe suçlamasından vazgeçmesini anlayabiliyorum, çünkü bu insanlık suçunu işlediğime dair hiçbir delil dosyada yoktu. Zaten olamazdı da. Ama şunu anlamıyorum, son duruşmanın üzerinden geçen 20 günde ne değişti de ben terör örgütü üyeliğinden, terör örgütü yöneticiliğine terfi ettim? Yeni bir delil mi ortaya kondu? Yeni bir tanık beyanı mı var? Ben kimlere yöneticilik yapmışım, ne gibi talimatlar vermişim, kimlere silah dağıtmışım, hangi eylemleri organize etmişim, kimlerin maaşını vermişim? Mütalaada bu soruların cevapları verilmemiş. Çünkü böyle bir şey yok.

Silahlı örgüt kavramı, suç işlenmesi amacıyla sürekli birliktelik ve örgütlenmeyi gerektirir. Organize bir yapı olması, hiyerarşik bir ilişki, astlık üstlük ilişkisi zorunludur. Silah, mühimmat gibi araçların varlığı gerekmektedir.

Terör örgütünden söz edilebilmesi için de yasada tarif edildiği şekilde cebir ve şiddet kullanılması zorunludur. Suç ancak doğrudan kasıtlı işlenebilir. Yani, bilerek ve istenerek.

Mütalaada, yöneticisi olduğum örgütte kimlere bağlı olduğum, kimlere üstlük yaptığım, ne tür emirler verdiğim, hangi eylemlere katıldığım belirtilmemiştir. Soyut ve altı boş bir suçlama yapılarak geçilmiştir.

Ortaya tek bir kanıt bile koyamayan savcı, “kül halinde eylemler” gibi fevkalade

afaki ve taptancı bir ifadeyle yıllarca hapis yatmamı istiyor.

Bu, sadece hukuka değil, insanlığa da aykırı bir davranış. Bir insan, ortaya tek bir kanıt bile konmadan bu kadar keyfi bir biçimde suçlanabilir mi?

Ben hiçbir terör örgütüne katılmadığım gibi böyle bir örgütün propagandasını da yapmadım. Savcı aksini söylüyorsa kanıtını gösterebilir.

Örgüt diye bir gazeteyi, eylem diye gazeteciliği kastediyorsa; yasal ve meşru bir gazetede çalışmak anayasal bir haktır. Şimdiye kadar yazdığım hiçbir haber ve yazıdan dolayı yargılanmadım.

Delil diye mütalaaya alınan şeyler, iddianamenin eklerindeki kimi bilgilerdir.

Bunların hiçbiri hukuki delil değildir. Bunlar konjonktürel delillerdir. Bu dönemin şartlarında cari olan delillerdir. Bu dönem bitince bunların da hükmü bitecek. Tıpkı darbe ve takriri sükun dönemi yargılamalarında olduğu gibi.

Ünlü yazarımız Kemal Tahir, meşhur donanma davasında, kardeşine kitap verdiği için yargılandı. Hatta yıllarca hapis yattı.

12 Eylül darbesinde, paranoya o hale gelmişti ki, kırmızı gömlek giyen gençler komünizm propagandası yapmakla suçlandılar.

Bugün, geçmişteki bu haksız ve hukuksuz yargılamalar nasıl içimizi acıtıyorsa ve tarihin kara sayfalarındaki yerini almışsa yarın da bu dönem için aynısı olacak.

Hukukun temel ilkesidir, “Kanunsuz suç ve ceza olmaz.” Kanunun açıkça suç saymadığı bir eylemden dolayı kimseye ceza verilemez.

Hiç kimse işlediği zaman ulusal veya uluslararası hukuka göre suç teşkil etmeyen bir fiil veya ihmalden dolayı mahkum edilemez.

Kanunilik ilkesi, işlendiği anda suç sayılmayan eylemin, sonradan suç sayılması durumunda, bireylerin cezalandırılmasını engellemektedir.

Sayın Başkan,

Ben, Zaman gazetesinin yazı işlerinde gece sorumlusu olarak 12 sene görev yaptım.

Yönetici değildim, yayın politikasını belirleyen bir pozisyonum da yoktu.

Önceki savunmalarında belirttiğim gibi, gazete, gündüz yazı işleri tarafından hazırlanır. Gece editörü, gece gelişen olaylara ilişkin haberleri gazete yöneticilerinin talimatları doğrultusunda en uygun ve en estetik bir biçimde gazeteye yerleştirmekle yükümlüdür. Bu, teknik bir görevdir.

Çalıştığım süre boyunca, Zaman gazetesinin, darbeye ya da terör örgütleriyle bağını kurabilecek herhangi bir vakayla karşılaşmadım.

Merdiven altı yayın yapan bir gazete değildi Zaman. Yasalara uygun kurulmuş, birçok programına cumhurbaşkanı, başbakan, TBMM başkanı, bakanlar ile yüzlerce iktidar milletvekilinin iştirak ettiği bir gazetede işimi yaptım.

Basın ve ifade özgürlüğü demokratik rejimlerin olmazsa olmazıdır. Yasalar, anayasa ve uluslararası sözleşmelerle güvence altına alınmıştır.

Aynı dosyadan yargılandığım gazeteci-yazar Şahin Alpay hakkında Anayasa Mahkemesi iki kez, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi bir kez hak ihlali kararı vermiştir.

Dosyadaki delilleri inceleyen iki yüksek mahkeme, Şahin Alpay hakkında ifade özgürlüğü hakkının ihlal edildiğine hükmetmiş ve tahliye yolunu açmıştır. Yüksek mahkemeler, söz konusu kararlarda basın ve ifade özgürlüğü vurgusu yapmış; haber, yazı ve konuşmaların delil olarak kabul edilemeyeceğini belirtmiştir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, hükümetlerin eleştirilmesinin, anayasal düzeni ortadan kaldırmak ya da terörist propagandası yapmak gibi ciddi suçlamalara sebebiyet vermemesi gerektiğini ifade etmiş ve “Demokrasi, ifade özgürlüğü üzerinde yükselir” demiştir.

Bu kararlar yargalanan tüm gazeteciler için emsal niteliğinde olmasına rağmen mahkemeniz tarafından bu durum gözardı edilmektedir.

Yargıtay içtihadı da gazete çalışanlarının terör örgütü üyesi görülemeyeceği yönündedir. Yargıtay Ceza Genel Kurulu, basın mensuplarının TCK'nın 30. Maddesindeki hata hükmünden yararlanacağını karara bağlamıştır.

Yargıtay, silahlı terör örgütüne üye olma suçunun doğrudan kasıtlı işlenebildiğine, kastın da suçun kanuni tanımındaki maddi unsurların bilerek ve istenerek gerçekleştirilmesi gerektiğine dikkat çekmektedir.

Sayın Başkan,

İddia makamı mütalaasına darbeden iki yıl önce paylaştığım iki tweet mesajımı almış. Bunlarla benim örgütsel bağımı ortaya koymak istemiş.

Twitter gizli saklı bir yazışma programı değildir. Herkese açık, insanların internet üzerinden görüşlerini özgürce açıkladığı ya da beğendiği mesajları paylaştığı dünya genelindeki en popüler sosyal medya platformudur.

Terörü ya da şiddeti övmedikten sonra bunun suç olarak kabul edilmesi mümkün değildir.

Mütalaadaki ilk tweeti 5 Ağustos 2014 tarihinde atmışım.

Savcı mütalaada bu tweet mesajımla ilgili gerçeği çarpıtarak delil uydurmuş.

Mütalaanın, sanığın eylemleri bölümünün d bendinde şöyle deniyor:

“Sanığın kendisine ait twitter hesabından 05/08/2014 tarihinde yapmış olduğu paylaşımında, fettullahçı örgüt üyelerine yönelik soruşturmalara kastederek, “hayırdır darbe mi yapıyorsunuz, operasyonlarla hizmeti bitiremeyeceklerini anlamışlar, toptan mı alacaksınız, ya bu gönüllüler daha fazla ise dediği” şeklinde yazılmış.

Oysa, mesajın tamamı bu değil ve bu alıntıda bana ait olmayan bir cümle var

.Savcı, meslektaşlarının gayri hukuki sözlerini gözden kaçırmıştır.

Ben, söz konusu tweet mesajımda Rotahaber internet sitesinden alıntılıdığım bir

habere yorum yapmışım.

Haber sitesi şöyle demiş: “Hayırdır darbe mi yapıyorsunuz? Sahur operasyonunu düzenleyen savcılardan skandal sözler: Gerekirse 12 Eylül’deki gibi 500 bin kişiyi alırız.”

Ben de bu haberi şöyle yorumlamışım: “Operasyonlarla Hizmeti bitiremeyeceklerini anlamışlar. Toptan mı alacaksınız? Ya bu gönüllüler daha fazla ise?”

Burada suçlanacak biri varsa o ben olmamalıydım. 12 Eylül’deki gibi yüzbinlerce kişiyi derdest etmeyi düşünen savcılar suçlanmalıydı. Nitekim, 12 Eylül askeri darbesinde 800 binden fazla insan gözaltına alınmış, binlercesi işkenceden geçirilmiştir.

Suçlu-suçsuz ayrımı yapmadan kitlesel gözaltılar ve yüzbinleri statlara doldurmak ancak darbe planlarının ürünüdür. Benim mesajım, hala yalanlanmayan savcıların söz konusu sözlerini eleştiri mahiyetindedir.

Bugün de aynı görüşteyim. Savcıların mezkur planı bana göre yasalara aykırıdır. İddia makamı “Hizmet ve gönüllüler” ifadesiyle bir bağ kurmayı düşünüyorsa bunlar bir dönem Gülen cemaati için kullanılan sıfatlardı. Arşive girerseniz, siyasette ve bürokraside yer alan pek çok şahsiyetin söz konusu kavramları kullandığını görürsünüz.

“Ya daha fazla ise?” ifadesi, cemaatin daha fazla olduğunu değil, planlanan böyle bir operasyonun absürtlüğünü, saçmalığını belirtmek için kullandığım bir ifadedir. İkinci tweeti 18 Eylül 2014 tarihinde paylaşmışım. Fethullah Gülen’in, “Açtıkları ne istiklal savaşı ne de kurtuluş savaşı... Olup biten, gırtlaklarına kadar battıkları pislikten gaddarlıkla kurtulma telaşı. Bu kadar açık ve net.” sözünü “Bu kadar açık ve net” notuyla paylaşmışım.

Sayın Başkan,

Bir zamanlar dost olan Ak Parti ile cemaatin arası 2013 yılı sonunda açıldı. 17-25 Aralık operasyonları olmuş, hükümetin dört bakanı istifa etmiş, ardından bu operasyonları yapan emniyet görevlileri gözaltına alınmıştı.

O zaman iki farklı görüş vardı, halen bu görüş ayrılığı devam etmektedir. Hükümet, bunun kendisine yönelik darbe girişimi olduğunu ileri sürüyor, muhalefet de bugün Amerika’da tutuklu bulunan, İranlı işadamı Reza Zarrab’ın merkezinde bulunduğu bir yolsuzluk şebekesi olduğunu iddia ediyordu.

Bu paylaştığım tweet, haksız bulduğum gözaltılara karşı muhalif bir gazetecinin tepkisidir.

Sayın Başkan,

Cep telefonumda Fethullah Gülen’in fotoğrafları bulunmuş. İddia makamı bunu

aleyhimde delil olarak mütalaaya almış. Bu nasıl bir mantıktır? Erdoğan'ın fotoğrafı bulursa Ak Partili, Kılıçdaroğlu'nun fotoğrafı olsa CHP'li mi olmuş olacağım?

Fotoğraf galerisini bütünüyle dosyaya alsalardı belki onların da fotoğraflarını görecektiniz. Ama kolluk güçleri, kendilerince suç olan delilleri toplamaya odaklandığı için cep telefonumda sadece Gülen'in fotoğraflarının bulunduğu imajını veriyor.

Kaldı ki ben kastı mahsusa ile Gülen'in fotoğraflarını telefonuma yüklemedim. İşim gereği, internet sitelerinden zaman zaman haber ve fotoğraf alıntılıdığım olur. Akıllı telefonlardaki bazı uygulamaların sık aranan haber ve fotoğrafları hatırlatmak için telefonun fotoğraf galerisine kopyaladığımı düşünüyorum.

Bu kanaatimi fotoğrafları dosyaya koyan Emniyet de doğruluyor. Emniyet, fotoğrafların altına, "internet aracılığı ile ulaşılan haber sitelerinden, videolardan, internet sitelerinden geldiğinin değerlendirildiği" notunu düşmüş.

Fotoğrafların hiçbiri özel fotoğraf değil. Gülen'le yemek yerken ya da kahve içerken çekilmiş bir fotoğrafım da yok.

Sayın Başkan,

Mütalaada benim yurtdışına kaçarken Atatürk Havalimanında yakalandığım söyleniyor. Bana bildirilmiş bir soruşturma ve pasaport yasaklaması yokken her vatandaş gibi tamamen yasal yollardan yurtdışına çıkmak üzere havalimanına geldiğimde pasaportum için birileri tarafından zayi ilanı verildiğini öğrendim. Bunun üzerine 24 saatten fazla havalimanındaki polis merkezinde alıkonuldum. Polisin Pasaport Dairesi'yle yaptığı bir dizi görüşmeden sonra gözaltına alındım. Yurtdışına seyahat ile kaçmak arasındaki fark nedir? Kaçmak isteyen biri havalimanına kendi pasaportuyla gelip polis kontrolünden geçip mi yurt dışına çıkar? Yasal bir pasaportla, yasal bir havayoluyla, yasal işlemleri tamamlayarak yurt dışına çıkmak istemek suç sayılabilir mi?

Birisini "kaçarken yakaladığınızı" söyleyebilmeniz için o insanın ya aranıyor olması ya da illegal yollardan çıkış yaparken yakalanması gerekir. Benim durumumda bunların hiçbirisi söz konusu değil. "Kaçarken" lafı nereden çıkıyor? Anayasal haklarımızı kullanmak ne zamandan beri suç sayılıyor? OHAL şartlarında bile eğer hakkınızda size bildirilen bir seyahat kısıtlaması yoksa seyahate çıkmak suç değildir. Eğer hukukun, anayasanın, yasaların varlığından söz ediyor ve bunlan ciddiye alıyorsa bu böyledir.

Meşru ve yasal bir seyahat talebinin nasıl teröre kanıt olarak gösterildiğini anlayabilmiş değilim. O gün binlerce insan yurt dışına çıkmak için Havalimanına'na gelmişti. Eğer yurt dışına gitmek bir suçsa ya da kuwetli suç şüphesi ise neden o binlerce insanı da yargılamıyorsunuz? Eğer suç değilse benim bu isteğim nasıl suç kanıtı olarak gösterilebilir?

Yoksa iddia makamı ‘herkes yurt dışına gidebilir ama muhalif gazetecilerin yurt dışına gitmeye kalkması suçtur’ mu demek istiyor? Bu anayasanın eşitlik ilkesine aykırı olmaz mı?

Ayrıca şunu belirteyim ki, ben gidiş-dönüş bileti almışım. Yani, seyahat planım tek yönlü değildi. Gidecek, gezecek sonra da ülkeme ve aileme geri dönecektim.

Sayın Başkan,

Benim hakkımdaki bir başka iddia da mobil haberleşme programı Bylock’u 10 Ekim 2014 ile 10 Eylül 2015 tarihleri arasında kullandığım iddiasıdır. Bu yanlış iddiaya göre bile ben darbeden bir yıl önce Bylock haberleşmesini kesmiş görünüyorum.

BTK ve Emniyet’ten mahkemenize gönderilen yazılara göre mesaj içeriğine ulaşılamadığı belirtiliyor.

Ben bylock programını telefonuma indirmedim. Bylock üzerinden konuşmadım ve yazışmadım.

Bylock’u dünya genelinde 600 bin kişinin indirdiği, Türkiye’den de 215 bin kişinin bu programı kullandığı MiT’in raporunda yer alıyor. CHP Milletvekili Erdal Aksünger’e göre ise bu uygulamayı 1 milyon kişi cep telefonuna indirmiş.

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, Türkiye’deki Bylock kullanıcılarının 215 binden 102 bine düşürüldüğünü açıkladı. Yani bir güncelleme yapılmıştı.

Namaz, pusula ve müzik gibi programları indiren 11.480 kişinin telefonuna, iradeleri dışında bylock uygulamasının yüklendiği; bu hatadan dolayı aylardır cezaevlerinde tutuklu bulunan 1200 kişinin tahliye edildiği duyuruldu.

Mor Beyin tuzağını ortaya çıkaran bilişim uzmanları, bylock listesinde yer alan ama içeriği olmayan 30 bin kişinin fiili olarak kullanıcı olamayacakları yönünde ciddi bir şüphe duyduklarını söylediler.

Bir iddianın kanıt olabilmesi için hiçbir kuşku bırakmayacak şekilde ortaya konması gerek ...

Ben, Google Play ve Apple Store mağazalarından alınabilen, herkese açık bir haberleşme ağını kullanmakla suçlanıyorum. Herkese açık bir haberleşme ağını kullanmanın ‘suç delili’ sayılması hukuk açısından başlıbaşına bir sorun. Bu da ‘konjonktürel’ delillerden biri.

Ayrıca, suç olsa da olmasa da ‘ben bun kullanmadım’ diyorum. Savcı da ‘kullandı’ diyor. Kanıtı ne? Bylock hakkında yapılan bu kadar yanlıştan sonra savcının benim hakkımda yanılmadığı hangi somut veriyle kanıtlanıyor.

Ben Bylock’u niye kullanmışım, kiminle konuşmuşum, ne konuşmuşum? İlk savunmamdan bu yana aynı şeyleri soruyorum. Ama savcıdan mahkemenize bu konuda gelen bir tek ayrıntı bile yok.

Diğer birçok Bylock iddiasında olduğu gibi benim hakkımda da hata yapıldığı ortaya çıkarsa, o güne kadar ben hapis mi yatacağım? Bu hukuka ve vicdana sığar mı?

Bu hataların yakın bir örneği de oğlumun telefonunda bylock çıkmasının ardından, bu telefonun Mor Beyin listesinden olduğunun anlaşılmasıdır. Ama bunun anlaşılması 5 ay sürdü.

Bu 5 ay boyunca kızım, kardeşinin telefonunda çıkan bylock kendisine maledildiği için gerçekler anlaşılincaya kadar tam 5 ay cezaevinde kaldı. Bu konudaki resmi evrakı mahkemenize sunuyorum.

Aynı evde yaşayıp, aynı telefon uygulamalarını kullandığımız oğlumun telefonunda bulunduğu gibi benim telefonumda da Mor Beyin tuzağının bulunabilmesini ihtimal dahilinde görüyorum.

Sayın Başkan,

Cüzdanımdan 1 dolar çıkmış.

Yurtdışına seyahat için Atatürk Havalimanına gelmiştim. Yanımda döviz vardı ve onlar arasında da bir tane 1 dolar bulunuyordu. İddia makamı, 1 doları örgüt yöneticiliğinin işareti sayıyorsa, o zaman şunu soruyorum: Bunun delil olabilmesi için sadece örgütün elinde bulunması gerekmez mi? Mahalle arasındaki herhangi bir döviz bürosundan alabileceğim döviz nasıl suç delili olur?

O gün, dünyanın bütün havalimanlarındaki milyonlarca yolcunun cüzdanına baksanız yüzde 95'inde 1 dolar çıkardı. 1 dolar nadir bulunan bir şey değil.

Veryüzünde 11 milyar adet 1 dolar var.

Hukuken böyle bir suçlama olamaz. İlk savunmamda o 1 doların nereden kaldığını da izah etmiştim. O 1 dolar bana 2013 yılında gittiğim kutsal toprakların bir hatırasıdır.

Orada sadaka vermek üzere yanıma 1 riyaller ve 1 dolarlar almıştım. Bu dolar o zamandan kalma. O 1 dolar bir gün beni terörist yapar diye tuhaf bir endişeye kapılmadığım için ne yaktım ne attım.

Sayın Yargıçlar,

Cumhurbaşkanı Sayın Recep Tayyip Erdoğan, "Bir ülkede adalete özlem varsa orada zulüm vardır" diyor. Bu hususta Erdoğan Elhak doğru söylüyor ama eksik söylüyor. Bu ülkede eşeddi zulüm var. İnsanlar ellerini semaya kaldırmış adalet çılgılığı atıyor, 3 maymunu oynayanların bu çılgılığı duymaları ne mümkün!

Yine Erdoğan, seçimden sonra yargının daha bağımsız olacağını ve 25 Haziran'da gazetecilerin tutuklanmadığı bir Türkiye'ye uyanacağımızı söylüyor. Neden şimdi değil de seçimden sonra onu da anlamış değilim.

Sayın Başkan,

Emniyette ve cezaevinde benim en temel haklarım hoyratça çiğnendi. Gözaltına

alınıp bir şüpheli olarak götürüldüğüm İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde insanlık dışı ve onur kırıcı bir muameleyle karşılaştım. Ters kelepçe takılarak kamerasız bir odaya alındım. Orada polislerin fiili saldırısına uğradım, hakaretlerine maruz kaldım. Bunlar doktor kayıtlarıyla sabittir. Polislerin soruları şahsımla ilgili değildi. Çalıştığım gazeteyle ilgili sorular yöneltilince hukukun evrensel kaidelerinden "suçun şahsiliği"ni hatırlattım. "Hukuk bitti" diye karşılık verdiler.

Emniyetteki ilk ifadem sabaha karşı saat 05.00'te alındı. Sağlık sorunlarım ve baskı ortamı nedeniyle ifadeyi yarıda kestim. Aldıkları ikinci ifadeyi de dosyaya koymamışlar.

Emniyet nezarethanesinde 5 gün, cezaevinde 1,.5 ay ciddi sağlık problemleri yaşadım. Cezaevi doktorunun hastaneye sevk talebi OHAL gerekçe gösterilip yerine getirilmedi. Cezaevinde 6,5 ay tek kişilik bir odada tecrit edildim.

Sayın Mahkeme heyeti,

Hiçbir vicdana, insafa ve hukuka sığmaya n bu süreci daha fazla uzatmamanızı diliyorum.

Olağanüstü hal şartlarında bile hukukun evrensel ilkeleri geçerlidir.

Kararınız ya adaletin ya da zulmün tecellisi olacak. Bunun ortası yok.

Tahliyemi ve beraatimi talep ediyorum. /

İbrahim Karayegen

Silivri 9 Nolu Kapalı Ceza infaz Kurumu

Koşu: 82-18